

Борьо — Отпуца гърбъ о облягалото на стола, като на сънъ. Ахъ! Гледагъ! — Гледагъ! — Чудесно! — Божествено! — повече ни сънка! Хвърля четката. У мене наистина свѣти искрата Божия!

Кжсо мълчание.

Най-сѣтнѣ — пакъ менъ ще се падне първа прѣмия! Обръща се къмъ Мара и Йовка. Мара, Йовке, нали е чудесно!

Двѣтѣ жени ужасени мълчатъ.

Борьо — Но защо мълчите? —

Мара — Понича да каже нѣщо, ала сълзи я задавятъ.

Борьо — Като пробуденъ отъ сънъ, трие очитѣ си. Какво ми стана? — Съпнатъ. Какво стави съ мене, Мара! Мръкна ли се!

Мара — Съ хълцание едва додава. Мръкна се, Борьо! Пада на мѣстото си. Раздаватъ се задавечитѣ й хълцания.

Йовка — Отъзи до прозорена и се вижда, че нездържано друса рамѣнѣ, съ бликнали слъзи.

Борьо — Вслуханъ въ плача идва на себе си. Ужасенъ. Мигаръ е видѣло още! Насрѣхналъ, съ стиснати песници, потресно. Вѣнъ е видѣло! — — Азъ не виждамъ! — — Мара, Йовке, кажете ми за Бога! — — Кжсо мълчание. Чува се китарата. Моя Владьо още свира! — — И азъ не виждамъ! Пипа си очитѣ. Да! — — Извѣнъ себе си. Очитѣ ми, Очитѣ ми! — — Изправя се, но сломенъ се спъна о картината си и пада върху нея.

Мара и Йовка се обръщатъ и се спущатъ да го вдигнатъ!

Акордитѣ отъ китарата замирътъ.

Завѣсата пада бавно.

К Р А Й